

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 496/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 23.03.2022 roku wydany w sprawie II K 57/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów		

	prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	B. K. (1), J. P. (1)	1. B. K. (1) jako Referent ds. pozyskiwania środków zewnętrznych i programów UE (od dnia 01.10.2016r.) Urzędu Gminy G. w ramach swoich obowiązków: sprawował nadzór nad realizacją inwestycji realizowanych przy pomocy środków zewnętrznych, dokonywał rozliczeń wynikających z zawartych umów na realizację wnioskowanych zadań (pkt 4 Obowiązków) oraz współpracował z innymi pracownikami	Zarządzenie (...) z dnia 01.10.2016r. Regulamin Organizacyjny UG w G., Zarządzenie nr (...) pisma UG G. z dnia 18.10.202r. i 20.10.2022r.	74-75 73 936-939, 941

urzędu w celu właściwego wykonywania zadań (pkt 8 Obowiązków).

2. J. P. (1) jako Wójt Gminy G. w ramach obowiązków służbowych zobowiązany był do m.inn.: do kierowania Urzędem, gdzie kierując Urzędem w szczególności: zapewnia skuteczną kontrolę realizacji zadań i przestrzegania prawa (§14 pkt 3 ust. 4 Reg.) oraz odpowiada za całość gospodarki finansowej Gminy (§14 pkt 3 ust. 10 Reg.).

3. Gmina G. zwróciła (...) w Ł. kwoty pieniężne z wypowiedzianych umów: umowy o umorzenie nr (...) z dnia 09.09.2016r. oraz umowy pożyczki nr (...) z dnia 26.08.2013 należność główną w kwocie 144.975,50 zł. oraz odsetki odpowiadające aktualnej na datę wypowiedzenia stopy odsetek od zaległości podatkowych liczonych od wejścia w życie Uchwały zarządu Funduszu o umorzeniu pożyczki

tj. od dnia 22.07.2016r. do dnia faktycznego zwrotu tj. 27.02.2020r. w kwocie 42.901,57 zł., a ponadto Gmina dokonała zwrotu także umorzonych odsetek od pożyczki w kwocie 3.765,34 zł.

4. Wysokość miesięcznego wynagrodzenia oskarżonych, obliczanego według art. 119 kp i Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie sposobu ustalenia wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych oraz innych należności przewidzianych w Kodeksie pracy z dnia 29 maja 1996r. teks jednolity z 20.04.2017r. w miesiącu listopad 2017r. wynosiło: J. P. (1) – 9.450 zł. brutto, a B. K. (1) – 4.317 zł. brutto.

5. Spośród 16 – tu umów o świadczenie usług kanalizacyjnych, dotyczących posesji

		położonych w G. przy ul. (...), dołączonych do umowy nr (...), na datę 18.10.2022r. tylko w trzech przypadkach nie dokonano ostatecznie fizycznego przyłącza kanalizacyjnego (dwie posesje pozostają niezamieszkałe, a w jednej brak jest warunków technicznych na jego dokonanie).		
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.			zeznania świadka	135, 136
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1.	Zarządzenie (...) z dnia 01.10.2016r.; Regulamin Organizacyjny UG w G., Zarządzenie nr (...);	- dokumenty przedstawione we właściwej formie, zrozumiałej treści, których istnienie jest zgodne z dokonanymi w sprawie ustaleniami		

	pisma UG G. z dnia 18.10.202r. i 20.10.2022r.;	faktycznymi, a których nie kwestionowała żadna ze stron procesu;	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	I. zarzuty zawarte w apelacji prokuratora: 1. obraży prawa procesowego tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, poprzez niewłaściwą ocenę dowodów, w szczególności wybiórczą i niekompleksową	# zasadne # częściowo zasadne # niezasadne	

ocenę dokumentów
załączonych do akt
sprawy dotyczących
procedury
pozyskiwania przez
Gminę G. funduszy
zewnętrznych ze
środków
Wojewódzkiego
Funduszu Ochrony
Środowiska i
Gospodarki Wodnej
w Ł. - w
postaci umowy o
dofinansowanie ze
środków (...) o
nr (...) w formie
pożyczki z dnia
2 grudnia 2015r.,
załącznika nr 2 do
w/w umowy – karty
planowanego efektu
ekologicznego,
sprawozdania z
dnia 2 listopada
2017r. z osiągniętych
efektów rzeczowych
i ekologicznych,
umowy o umorzenie
nr (...) z dnia
9 września 2016r.,
załącznika nr 2
do tejże umowy,
sprawozdania z dnia
28 listopada 2018r.
z osiągniętych
efektów rzeczowych
i ekologicznych,
pisma (...) w
przedmiocie
rozliczenia umowy
nr (...), dokumentów
dotyczących
podziału zadań i
kompetencji wójta
oraz obowiązków
służbowych
pracowników UG,
umów o
dostarczenie wody

i ścieków i
innych dokumentów
związanych z
rozliczeniem
przedmiotowej
pożyczki;

**2. błędu w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
wyroku,
mającego wpływ
na jego treść,**
poprzez niezasadne
przyjęcie, iż
nieumyślne
zachowanie J. P. (1)
i B. K. (1) nie
wypełniło znamion
przestępstw
opisanych w akcie
oskarżenia, podczas
gdy prawidłowo
oceniony materiał
dowodowy winien
prowadzić do
ustalenia działania
umyślnego obojga
oskarżonych i tym
samym uznania ich
sprawstwa;

**II. zarzuty
zawarte w
apelacji
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego:**

**1. obrazy prawa
procesowego,
która mogła mieć
wpływ na treść
wyroku:**

a. art. 7 kpk w
zw. z art. 2 §
2 kpk polegającej
na błędnej ocenie

wartości i znaczenia dowodów, głównie wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków A. P., T. C. (1) A. Ś., B. O., e-maila z dnia 17.11.2017r., pisma znak: (...) wraz z załącznikami – sprawozdania z osiągniętego efektu ekologicznego, pisma z dnia 02.05.2018r. znak: (...)dotyczącego rozliczenia umowy nr (...) o umorzenie z dnia 09.09.2016r. pod względem formalnym, rzeczowym wraz z osiągniętym efektem ekologicznym, oparcie ustaleń faktycznych jedynie na fragmencie materiału dowodowego świadczącym na korzyść oskarżonych;

b. **art. 424 §1 pkt 2 kpk**, polegającej na ogólnikowym i zawierającym luki sporządzeniu uzasadnienia do wydanego orzeczenia, wskazania w nim jedynie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonych, z ogólnikowym uzasadnieniem

	<p>strony faktycznej i prawnej wyroku,</p> <p>2.obrazy prawa materialnego tj. art. 231 § kk, poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy oskarżeni dopuścili się zarzucanych im czynów będąc funkcjonariuszami publicznymi,</p> <p>3.błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść, poprzez niezasadne przyjęcie, iż J. P. (1) i B. K. (1) nie dopuścili się zarzucanych im czynów; podczas gdy winni zostać uznani za sprawców zarzucanych im przestępstw, a prawidłowa kwalifikacja prawokarna ich zachowań winna wskazywać na: art. 231 § 1 kk, art. 297 § 1 kk, art. 271 § 1 kk – wszystkie przy zastosowaniu art. 11 §2 kk;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				

Jako, że apelacje obu skarżących w istocie stawiają podobne zarzuty (poza obrazą prawa materialnego, który to zarzut znalazł się jedynie w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego), a zarzut błędu w ustaleniach faktycznych związany ma być, w ocenie obu skarżących, z uprzednią nieprawidłową oceną zgromadzonych w sprawie dowodów i brakiem uwzględnienia całokształtu sprawy w tym okoliczności przemawiających na niekorzyść J. P. (1) i B. K. (1) - powyższe (tj. zarzuty I.1, I.1. II.1, II.3) zostaną omówione łącznie.

Oczywiście zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się tylko i wyłącznie do samej polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd, a wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych

powinien dążyć do wykazania konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, których miał dopuścić się Sąd przy ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd I instancji, a zwłaszcza tylko na wyjaśnieniach oskarżonego skarżącego wyrok, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29.10.2010r., II AKA 162/10). Innymi słowy: sama możliwość przeciwstawienia poczynionym przez Sąd ustaleniom odmiennego punktu widzenia, nie stanowi uzasadnienia dla stwierdzenia, iż Sąd dopuścił się błędów w ustaleniach

faktycznych.

Przyjmuje się również, iż błąd w ustaleniach faktycznych nie jest zarzutem samodzielnym, a w praktyce każdy taki błąd jest skutkiem naruszenia przepisów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, że sąd I instancji naruszył w przedmiotowej sprawie wskazane w apelacjach przepisy postępowania (art. 7 kpk, art. 410 kpk), toteż poczynione przez niego ustalenia faktyczne, dokonane w oparciu o tak właśnie ocenione dowody, nie mogą się ostać. Tylko bowiem oceniane całościowo, w sposób zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logicznego myślenia (art. 7 k.p.k.) dowody, dają podstawy do jednoznacznego ustalenia, czy zachowanie oskarżonego/ych wypełniło znamiona określonych czynów zabronionych.

Wbrew twierdzeniom samych oskarżonych i ustaleniom

dokonanych przez Sąd Rejonowy, zgodzić się należy z zarzutami w kwestii niewłaściwej, bo niepełnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i błędów w tych ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść wyroku. W ocenie sądu odwoławczego sąd I instancji takiego właśnie błędu się dopuścił, co skutkowało niezasadnym uznaniem, że oskarżeni nie dopuścili się żadnego przestępstwa w związku z rozliczaniem umowy o umorzenie pożyczki, w szczególności ze sposobem poinformowania drugiej strony tej cywilnej umowy o osiągniętym efekcie ekologicznym z nią związanym.

Oceny wiedzy i świadomości, co do sposobu rozliczania z Wojewódzkim Fundusze Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Ł. (dalej nazywanym w skrócie (...)) przedmiotowej

umowy o dofinansowanie/ umorzenie oraz przyczyn działania oskarżonych, w szczególności tego, dlaczego w przesłanych do Funduszu, spornych Sprawozdaniach z listopada 2017r. o osiągnięciu efektów ekologicznych (i innych) zawarli nieprawdziwe dane, nie sposób jest dokonywać tak, jak uczynił to sąd rejonowy, jedynie w oparciu o jedną z wielu informacji przesłanych do Gminy G. w związku z realizacją zadania tj. e-mail, w którym mowa jest o konieczności używania „formy dokonanej”. Tymczasem takiej właśnie, bardzo pobieżnej i oderwanej od rzeczywistości oceny materiału dowodowego dopuścił się sąd meriti. W pisemnych motywach wydanego orzeczenia czytamy: „rozumieli oni (oskarżeni) osiągnięcie efektu ekologicznego w powiązaniu z treścią korespondencji mailowej prowadzonej w tym zakresie z (...) i

GW w Ł.” i tylko to skutkować miało rzekomo zasadnym uznaniem przez nich, że za „osiągnięty efekt ekologiczny” należy traktować samo doprowadzenie infrastruktury kanalizacyjnej do posesji mieszkańców (przyłącze „w ulicy”), a nie faktyczne przyłączenie doń domostw. Z uzasadnienia tego bardzo czytelnie także wynika, że sąd meriti za ostateczne niepowodzenie Gminy G. w pozyskaniu unijnych funduszy na budowę kanalizacji w ulicy (...) obarczył w istocie sam Fundusz. W innym natomiast miejscu uzasadnienia czytamy, iż to nie tyle oskarżeni w przedmiotowej sprawie J. P. (1) i B. K. (1), co ich następcy tj. nowy Wójt i nowy Referent ds. pozyskiwania środków zewnętrznych i programów UE, poprzez zaniechanie zapoznania się ze stanem realizacji umów z mieszkańcami i zaniechane sprawdzenia faktycznych przyłączy

kanalizacyjnych do domostw w 2018r., doprowadzili do ostatecznego wypowiedzenia spornych umów i konieczności zwrotu określonych sum pieniędzy do (...) i GW. Taka konstatacja jest tymczasem nieuprawniona i jaskrawie wybiórcza.

W tym także miejscu sąd odwoławczy pragnie zauważyć, że także w postępowaniu w/w następców należy dostrzec uchybienia – co jednak nie ekskulpuje oskarżonych w przedmiotowej sprawie, a co najwyżej powoduje, iż niezasadnym było obciążenie ich całością powstałej szkody wynikłej z przestępstwa (o czym szerzej przy rozważaniach dotyczących wniosku o naprawienie szkody). W szczególności błędem było uznanie przez sąd rejonowy za wiarygodne w całości zeznań świadków L. B. i A. Ś. w zakresie tego, jak dokładnie oraz czy w całości zgodnie z nałożonymi nań obowiązkami

służbowymi,
sprawdzili
onosiągnięcie
efektów
ekologicznych
zadania związanego
z budową sieci
kanalizacyjnej w
ulicy (...) w G. przy
rozliczaniu z (...)
i GW w Ł. umowy
pożyczki nr (...). L. B.
zeznał, iż „otrzymał
dokumenty”
odnośnie zgłoszenia
efektu
ekologicznego, a A.
Ś. relacjonowała „co
w nich jest”. Sama
A. Ś. odnośnie
przekazywania
wszelkich
dokumentów po
poprzedniku
zeznała: „Ja nawet
nie sprawdzałam
dokładnie, co w
danym segregatorze
jest...” i dalej, że
nie zapoznawała się
co jest „w koszulce”
z umowami o
świadczenie usług
kanalizacyjnych, a
także, iż nie
miała dostępu do
D. komunalnego
UG. Nie negując
przekonania
świadków o
uzasadnieniu dla
przesłania do
Funduszu w Ł.
Sprawozdania z
osiągniętych
efektach także
ekologicznych, w
istocie tożsamego z
takim, jakie przesłali
oskarżeni (choćby z

uwagi na ostateczną pozytywną decyzję o rozliczeniu zadania „za pośredników”), z pewnością w/w świadkowie ani nie oglądali umów o świadczenie usług kanalizacyjnych (takowe wymagałyby wyjęcia dokumentów z foliowych koszulek i ujawnienia oświadczeń mieszkańców złożonych „na przyszłość”), ani tym bardziej ich nie analizowali, a już akurat współpraca z innymi pracownikami UG - innymi D., należała do obowiązków obojga.

Ocenę wiedzy i świadomości oskarżonych J. P. (1) i B. K. (1) w kwestii rozumienia pojęcia „osiągniętego efektu ekologicznego” w spornych Sprawozdaniach z 2017r. należy dokonać w oparciu o całościową wiedzę obojga oskarżonych wynikającą tak z życiowego, jak i zawodowego ich doświadczenia, w tym także z przeprowadzonej procedury rozliczenia Gminy G. z (...) i GW innego zadania,

bardzo podobnego w swoim przebiegu i założeniach, dotyczącego modernizacji Pława. Dużego znaczenia nabierają tu w szczególności wiadomości przesłane pomiędzy przedstawicielem Funduszu – T. C. (1), a Gminą G. z lutego i marca 2017r., a więc z okresu poprzedzającego przedmiotowe, sporne Sprawozdania z listopada 2017r. (ich treści zawarto m.inn. na k.646-649, 650-651 akt sprawy). Po pierwsze wynika z nich, co jest także faktem niekwestionowanym przez żadną ze stron procesu, że Gmina G. poza zdaniem pod nazwą „Budowa (...) Sanitarnej Grawitacyjnej, tłocznej, przepompowni ścieków, przyłączy kanalizacji sanitarnej w G. ul. (...)”, niemal w tym samym czasie realizowała inne zadanie, także polegające m.inn. na przyłączach kanalizacji sanitarnych do innych mieszkańców (mieszkańcy P.).

Wiadomości
załączone na
k.646-649 i 650-651
wskazują, że w
ramach zadania
objętego umową (...) oskarżeni działając
w tych samych
rolach, co w
niniejszym
postępowaniu tj.
objęci tym samym
zakresem swoich
obowiązków i
odpowiedzialności,
także przesyłali
do Wojewódzkiego
Funduszu Ochrony
Środowiska i
Gospodarki Wodnej
w Ł. Sprawozdanie z
osiągniętych
efektów rzeczowych
i ekologicznych
zadania
realizowanego przy
ul. (...). W
ramach tego zadania
oskarżeni przesłali
w styczniu 2017r.
do (...) i
GW Sprawozdanie
m.inn. z
osiągniętych
efektów
ekologicznych –
gdzie wizualnie
tabela tego
dokumentu jest
identyczna z
przedmiotową, a
następnie otrzymali
odpowiedź z
Funduszu - jak
na k.650. Wprost
wynika z niej, że
reprezentujący (...)
i GW T. C.
(1) był zdziwiony
pismem Gminy,

pytał wprost:
dlaczego złożyli
Państwo
sprawozdania
(?) , pouczał,
że nie upływa
jeszcze termin na
jego złożenie i
samo w sobie
zawiera ono braki,
a ponadto pouczał:
Aby móc złożyć
to sprawozdanie
musicie mieć
zawarte umowy o
świadczenie usług
wodociągowych i
kanalizacyjnych z
właścicielami posesji
do których
wykonano odcinki
od sieci głównej
do granicy działki....
W odpowiedzi na
takie właśnie swoiste
pouczenie, do
Funduszu wpłynęło
kolejne pismo ze
strony Gminy,
podpisane przez J.
P. (2) (jako osobę
reprezentującą
Gminę), gdzie
poinformował, że
tak sporządzone
Sprawozdanie
(dotyczące ul. (...))
dotyczyło tylko
osiągnięcia efektów
rzeczowych,
natomiast
„kompletne”
sprawozdanie z
osiągniętych
efektów rzeczowych
i ekologicznych
zostanie
sporządzone i
dostarczone zgodnie
z terminem umowy.

Dla sądu odwoławczego jest przy tym oczywiste, iż owo sprawozdanie z wcześniej realizowanego zadania mające – jak wynika to z pisma przewodniego z dnia 21.03.2017r. (k.651 akt) - dotyczyć tylko efektów rzeczowych, w swoich newralgicznym punkcie III używa takich samych sformułowań czasownikowych, jak pierwsze z objętych niniejszym aktem oskarżenia tj. zawierało sformułowania: „Doprowadzenie ścieków sanitarnych od (...)...” oraz „Oczyszczenie ścieków...” a nie odpowiednio: „Doprowadzono...” i „Oczyszczono...”).

Takie więc doświadczenie zawodowe, nabyte przez obojga oskarżonych przy rozliczaniu Gminy z zadania związanego z budową sieci wodociągowej i kanalizacji sanitarnej przy ul. (...) w P., musiało zostać wzięte pod uwagę przy ocenie tego, czy wiedzieli co oznacza dla Funduszu „osiągnięcie efektów ekologicznych” dla

ulicy (...) i
dlaczego w taki,
a nie inny sposób
postąpili rozliczając
z Funduszem to
kolejne zadanie.
Przekonująco i
wiarygodnie brzmią
zeznania T. C. i
A P.. Z tego także
powodu, odmiennie,
aniżeli sąd I
instancji, oceniono
wyjaśnienia
oskarżonych w
zakresie tego, co
należało rozumieć
pod pojęciem
„osiągnięcia efektu
ekologicznego” oraz
przyczyn przesłania
przez oskarżonych
do Funduszu
spornych
Sprawozdań.

O formie dokonanej
czasowników uczy
podręcznik z języka
polskiego w szkole
podstawowej. Czym
innym jest, że coś
„doprowadzono”, od
pojęcia
„Doprowadzenie ...”,
czy innym też,
bardziej nawet
czytelną jest
informacja, że coś
„oczyszczono” od
takiej, w której
informuje się, że
jest/ma nastąpić (?):
„Oczyszczenie...”. W
ocenie sądu
odwoławczego
sporne
Sprawozdania
należy czytać w
powiązaniu z tym,

co i gdzie ma być konkretnie doprowadzone i oczyszczone w ramach planowanego efektu podejmowanego przedsięwzięcia. Chodzi przecież o doprowadzenie i oczyszczenie konkretnie wskazanej ilości ścieków, której wielkość podana jest w jednostkach metra sześciennego w ciągu roku do (...) – czyli do 64 domostw określonych mieszkańców gminy. Abstrahując już od zawodowej wiedzy i nabytego w Gminie doświadczenia oskarżonych, jak inaczej, logicznie, można rozumieć sformułowanie „osiągnięcie efektu ekologicznego” - jak tylko ostateczne osiągnięcie założonego celu. Czym innym może być osiągnięcie efektu ekologicznego podłączenia określonej ilości gospodarstw domowych do kanalizacji i wybudowanej oczyszczalni ścieków, jak tylko ich faktycznym przyłączeniem, a więc sprawieniem,

że określona ilość
brudów
produkowanych
przez człowieka, a
trujących
środowisko,
popłynie rurami
do oczyszczalni i
trafi do środowiska
z powrotem już
bez obawy jego
zatrutowania. Gdyby
osiągnięciem efektu
ekologicznego w
przedmiotowej
sprawie było – jak
twierdzą oskarżeni –
samo wybudowanie
oczyszczalni i sieci
kanalizacyjnej do
posesji mieszkańców
(tj. rur kończących
się na granicy
ich działek) – a
bez ich faktycznego
przyłączenia
domostw do
wybudowanej sieci,
to równie dobrze
taka sieć – bez
narażania się na
jakąkolwiek
odpowiedzialność
przez osoby
podejmujące w
gminie decyzje o
modernizacji sieci
– mogłyby zostać
wybudować nawet w
lesie; przecież w
lesie też są prywatne
działki należące
do mieszkańców.
Doprowadzenie sieci
do takich działek
(np. w liczbie
50), z założeniem,
że kiedyś tam
(za 20 lat?,
dłużej? generalnie

w przyszłości wobec zwiększania się zasobów ludzkich na ziemi?) przewiduje się przyłączenie mieszkańców do wybudowanej sieci kanalizacyjnej, też pasowałoby do argumentacji prezentowanej przez J. P. (1) i B. K. (1) o osiągnięciu efektu ekologicznego. Takie jednak rozumowanie, klóci się z celami działalności Funduszu Ochrony Środowiska, a nadzór jego nad wydatkowaniem przekazywanych Gminie pieniędzy w kontekście „osiągnięcia efektu ekologicznego” czyniłby iluzoryczny.

Przekonująco brzmią argumenty podniesione przez apelantów, przede wszystkim reprezentującego Gminę G., dotyczące zapisów zawartych w dokumentach związanych z przedmiotową umową o umorzenie.

Pełnomocnik pokusił się o dogłębną analizę dokumentów dotyczących tak zadania o nazwie: „Budowa (...) Sanitarnej Grawitacyjnej,

tłoczonej,
przepompowni
ścieków, przyłączy
kanalizacji
sanitarnej w G. ul.
(...)”, jak i zadania
realizowanego
wcześniej (w/w
omawiane pismo z
09.02.2017r.
autorstwa T. C.
(1)). Także w
treści wiadomości
z dnia 17.11.2017r.
kierowanej przez
Fundusz do Gminy
G. – na którą to
powołuje się sąd ,
osoba występująca z
ramienia Funduszu
wyraźnie zaznaczyła,
że treść punktu
III Sprawozdania, w
przypadku
przedstawiania
„uzyskanego efektu
ekologicznego” w
wyniku realizacji
zadania powinna
używać formy
dokonanej.

Dokładny zapis tego
e-maila brzmi: „W
pkt III w przypadku
przedstawiania
„uzyskanego efektu
ekologicznego” w
wyniku realizacji
zadania (pełen opis)
należy używać formy
dokonanej”. Tym
samym rację ma
apelant gdy podnosi,
że wbrew
nadinterpretacji
sądu I instancji,
taka wiadomość
stanowiła jedynie o
możliwej
ewentualności tj.

dopiero w sytuacji osiągnięcia efektu, tak właśnie należy napisać w sprawozdaniu. Jest to tym bardziej czytelne, gdy wiadomym jest, iż oskarżeni mieli jeszcze bardzo dużo czasu (blisko dwa lata do dnia 31.08.2019r.), by w imieniu Gminy przedstawiać ostateczne Sprawozdanie w osiągnięcia efektu ekologicznego. Dokładna treść w/ w e-maila, w powiązaniu z uwagami kierowanymi do Gminy na początku 2017r. w związku z innym Sprawozdaniem (sieć kanalizacyjna przy ul. (...), o jakich mowa powyżej), każą postawić jednoznaczny wniosek: B. K. (1) jako referent Urzędu Gminy G. przygotował projekt spornego Sprawozdania, a dokładnie dwóch jego wersji, a J. P. (1) jako osoba reprezentująca Beneficjenta podpisał, w którym pierwszy „zawarł”, a drugi „przekazał” zawarł nieprawdziwe dane o osiągnięciu efektu

ekologicznego i
odprowadzaniu w
dacie przekazywania
S. ścieków od (...)
64 przy ulicy (...)
w ilości (...)
sześciennych na
rok do oczyszczalni,
podczas gdy
faktycznie tylko
dwie nieruchomości
położone przy tej
ulicy zamieszkałe
przez 7 osób
posiadały wówczas
przyłączenie
budynku do sieci
i odprowadzały
ścieki w ilości
około 8 metrów
sześciennie rocznie.
Taka natomiast
informacja zawarta
w Sprawozdaniach
stanowiła podstawę
do rozliczenia przez
Fundusz środków
finansowych z
umorzenia pożyczki
i dokonania takiego
umorzenia w ramach
umowy cywilnej
zawartej pomiędzy
dwoma podmiotami,
gdzie jednak
ostatecznie zapisy
tej umowy - w
sytuacji ujawnienia
się nawet po
czasie – przekazania
nieprawdziwych w/
w informacji,
oznaczały
wypowiedzenie
umowy i
konieczność zwrotu
podarowanych i
umorzonych
pierwotnie sum
pieniędzy (z

odsetkami).
Oskarżeni jako
osoby dorosłe,
poczytalne, a
dodatkowo
zawodowo
zajmujące się takimi
rozliczeniami, z
posiadanym
bagażem
zawodowego
doświadczenia, mieli
świadomość
pmożliwych
negatywnych
konsekwencji
swojego
postępowania.

Racje ma jednej
z apelantów, gdy
podnosi, iż
zachowanie
oskarżonych, jako
funkcjonariuszy
państwowych,
stanowiło
niedopełnienie
obowiązków
służbowych w
rozumieniu art.
231 kk. Ostatecznie
także kwalifikację
prawno-karną
przypisanego
zachowania
oskarżonych
uzupełniono o
przepis art. 231 § 1
kk.

Przestępstwo z art.
231 § 1 kk musi być
zawinione umyślnie,
co oznacza, że
funkcjonariusz
publiczny musi
obejmować swoim
zamiarem
(bezpośrednim lub

ewentualnym)
zarówno
przekroczenie
uprawnień lub
niedopełnienie
obowiązków (w
wyniku działania
lub zaniechania),
jak i „działanie”
na szkodę interesu
publicznego lub
prywatnego,
charakteryzujące to
przekroczenie
uprawnień lub
niedopełnienie
obowiązków" (wyr.
SN z 11.5.2007 r.,
WA 22/07, Prok. i
Pr. – wkł. 2007, Nr
10, poz. 5; post. SN
z 25.2.2003 r., WK
3/03, OSN(K) 2003,
Nr 5–6, poz. 53;
wyr. SN z 14.5.2009
r., WA 12/09,
OSNwSK 2009, poz.
1130). Sprawca
takiego czynu musi
mieć świadomość w
postaci pewności lub
możliwości, że jego
zachowanie narusza
uprawnienia lub
stanowi
niewypełnienie
obowiązków i że
przez to działa
na szkodę interesu
publicznego lub
prywatnego.
Świadomość
sprawcy łączyć się
może z chęcią
działania na szkodę
interesu publicznego
lub prywatnego, a
nawet
spowodowania
takiej szkody, albo

z godzeniem się na działanie na szkodę lub spowodowanie szkody (wyr. SN z 9.11.2010 r., WA 32/10, OSNwSK 2010, poz. 2214). Obok świadomości, w stosunku do czynności sprawczej (przekroczenie uprawnień, niedopełnienie obowiązku, działanie na szkodę), musi zachodzić również wola, która obok świadomości konstytuuje zamiar. Treścią tej woli może być albo chęć przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków i tym samym działania na szkodę interesu prywatnego lub publicznego, ewentualnie liczenie się z tym, że podjęte zachowanie będzie realizowało te zamiona i niecofnięcie się, mimo to, przed takim zachowaniem. Jeśli sprawca przypuszczał, że okoliczności te nie zostaną zrealizowane, ocena jego zachowania przesuwana się na grunt przepisu art. 231 § 3 kk.

Zdaniem sądu odwoławczego oskarżeni wiedzieli,

że ich przedmiotowe zachowania stanowią niewypełnienie n.w. obowiązków związanych z zapewnieniem prawidłowego pozyskania funduszy dla gminy, mieli nadzieję, iż w przyszłości dokonany wobec Funduszu fortel zostanie „wyprostowany” przez następców (albo dalej pozostanie nieujawniony), ale jednocześnie musieli co najmniej godzić się na to, że jednak Fundusz może być konsekwentny i wypowiedzieć zawarte umowy ze wszystkiego tego konsekwencjami tj. obowiązkiem zwrotu przyznanych wcześniej sum (objętych umową o umorzenie).

Ustalono, w ślad za zarzutem jednego z apelantów i zgodnie z kierunkiem wniesionych apelacji, iż w dacie czynu do B. K. (1) jako Referenta ds. pozyskiwania środków zewnętrznych i programów UE Urzędu Gminy G. należało sprawowanie

nadzoru nad realizacją inwestycji realizowanych przy pomocy środków zewnętrznych, dokonywanie rozliczeń wynikających z zawartych umów na realizację wnioskowanych zdań oraz współpraca z innymi pracownikami urzędu w celu właściwego wykonywania zadań (pkt 4 i 8 Obowiązków). Natomiast J. P. (1), jako Wójt Gminy G., w ramach obowiązków służbowych zobowiązany był do m.inn.: kierowania Urzędem, gdzie kierując nim w szczególności winien zapewniać skuteczną kontrolę realizacji zadań i przestrzeganie prawa oraz odpowiadał za całość gospodarki finansowej Gminy (§14 pkt 3 ust. 4 i 10 Reg.). Sporządzenie spornych Sprawozdań z osiągniętych efektów rzeczowych i ekologicznych nastąpiło właśnie w ramach wykonywania w/w obowiązków służbowych obu funkcjonariuszy.

Obaj oskarżeni przesyłając do (...) i GW w Ł. sporne Sprawozdania, zawierające nieprawdziwe dane, nie dopełnili należycie swoich obowiązków związanych z prawidłowym i zgodnym z prawem pozyskaniem dla Gminy środków zewnętrznych, doprowadzając ostatecznie do sytuacji konieczności zwrotu wcześniej umorzonej części pożyczki. I tak: J. P. (1) w okresie od 2 do 22 listopada 2017r., działając w warunkach czynu ciągłego, pełniąc funkcję Wójta Gminy G. nie dopełnił swoich obowiązków związanych z zapewnieniem skutecznej kontroli realizacji zadań i przestrzegania prawa tj. zadania o nazwie: „Budowa (...) Sanitarnej Grawitacyjnej, tłoczony, przepompowni ścieków, przyłączy kanalizacji sanitarnej w G. ul. (...)”, realizowanego na podstawie umowy o umorzenie nr (...) z dnia 9 września 2016r., a B.

K. (1) w tym samym okresie czasu, także działając w warunkach czynu ciągłego, pełniąc funkcję referenta Urzędu Gminy G., nie dopełnił swoich obowiązków związanych ze sprawowaniem nadzoru nad realizacją inwestycji realizowanych przy pomocy środków zewnętrznych tj. w/w zadania oraz współpracą z innymi pracownikami urzędu. Prawidłowe wykonywanie obowiązków oznaczało tu w pierwszej kolejności dążenie do dokonania fizycznych przyłączy 16 gospodarstw do wybudowanej sieci kanalizacyjnej, także poprzez administracyjne przymuszenie właścicieli, czy choćby odpowiednia kampanię wśród mieszkańców, czy wreszcie ostatecznie - pertraktowanie z Funduszem przesunięcie terminu do ostatecznego osiągnięcia efektów ekologicznych – a co na tle współpracy pomiędzy Gminą, a Funduszem jawi się jako realne do spełnienia (przecież

żadnej ze stron umowy nie zależało, by doszło do jej wypowiedzenia, co jest logiczne choćby z tego powodu, że ujawnienie się jakichkolwiek nieprawidłowości mogło narażać na odpowiedzialność pracowników tak darczyńcę, jak i obdarowanego). Niezbędne było komunikowanie się pracowników różnych działów (co leżało w obowiązkach B. K., by prawidłowym nadzorze Wójta). Takich jednak działań ze strony obu oskarżonych zabrakło.

Niczego w tym względzie nie zmienia fakt, że w świadomości obu oskarżonych pozostawało, iż Gmina będzie zmuszona osiągnąć planowany efekt ekologiczny i – zapewne – nastąpi to w późniejszym czasie, zakreślonym już de facto dla kolejnego Wójta (kadencja J. P. (1) na tym stanowisku zakończyła się) i kolejnego referenta ds. pozyskiwania środków zewnętrznych i programów UE (czy

też osobę, która faktycznie przejmie te obowiązki referenta). W sprawie ustalono, iż byli nimi odpowiednio L. B. i A. Ś.. Wniosek taki wypływa z faktu, iż tożsamy efekt ekologiczny dla ulicy (...) zmuszona była osiągnąć by, mówiąc najprościej, otrzymać (tj. rozliczyć, w rozumieniu nie zwracać) kolejną pożyczkę od Funduszu, gdzie termin ostatecznego jej „rozliczenia” przypadał na późniejszą datę (zadanie przewidziane przy ulicy (...) finansowane było m.inn. z pieniędzy pozyskanych z dwóch umów jednej z 2013r., a drugiej z 2016r., gdzie druga dotyczyła umorzenia wcześniejszej pożyczki – umowa o umorzenie nr (...) z dnia 9 września 2016r.). Zachowanie oskarżonych uderzało w interes publiczny rozumiany szeroko jako prawidłowość działania jednostki samorządowej, a także w samą Gminę – doprowadzając ostatecznie do

konieczności zwrotu określonych sum.

W tym miejscu sąd odwoławczy podnosi, iż czytelnie jawią się możliwe motywy działania oskarżonych J. P. (1) i B. K. (1): otóż obaj funkcjonariusze prawdopodobnie „poszli na skróty”; chcąc zamknąć realizację jednego z ważnych zdań i skupić się na innym celu, czy też – być może już na żadnym wymagającym tak dużych nakładów pracy, z racji przewidywanego końca kadencji i wieku emerytalnego (dla B. K.). Właśnie z tego powodu mogli przekazać Funduszowi nieprawdziwą informację licząc na to, iż będzie to dla Funduszu dokument na tyle zadowalający, iż ich zadanie zostanie „odebrane” i nieujawnione – a co faktycznie wstępnie nastąpiło, choć bez kontroli w terenie. Takową kontrolę Fundusz przeprowadził przecież dopiero po dacie rozliczenia się z kolejnej pożyczki na ten sam cel, co jest zrozumiałe, albowiem dwie

kontrole tego samego (tych samych rur w terenie etc.) oznaczałyby generowanie dodatkowych kosztów.

Innym natomiast możliwym, choć mało prawdopodobnym, motywem działania oskarżonych mogła być chęć szybkiego zamknięcia zadania, które - jak się okazało - nie przebiegało podług pierwotnych oczekiwań, bo na ulicy (...) nie wybudowano tylu domów i nie dokonano tylu przyłączy do sieci kanalizacyjnej, ile wstępnie zakładano (w późniejszym okresie czasu ograny Gminy uznały w/w inwestycję za nieprzemyślaną i przeszacowaną), a na datę listopad 2017r. istniało niewielkie zainteresowanie przyłączami do wybudowanej tam sieci kanalizacyjnej.

Sąd odwoławczy rozważał także, czy oskarżonym mógł przyświecać inny cel, w szczególności sugerowana w apelacji pełnomocnika

potrzeba
zwiększenia wartości
rynkowej prywatnej
działki J. P.,
która znajdowała
się przy ul. (...)
– takiego wniosku
nie sposób jednak
wyprowadzić.

Jako najbardziej
prawdopodobną
uznano pierwszy ze
wskazanych
motywów działania
oskarżonych. Co
więcej, wobec
załączenia, w
porozumieniu z
Funduszem, do
zadania
realizowanego w
miejscowości P.,
umów o świadczenie
usług
kanalizacyjnych
(pisał o nich świadek
T. C. (1) w e-mailu
z dnia 09.02.2017r.,
co omawiano na
wstępie), czytelnie
jawi się dlaczego
także do
przedmiotowych
Sprawozdań takie
umowy załączono:
dodatkowo
uwiarygadniały one
przekazane
informacje o
osiągniętych – w
formie dokonanej –
efektach
ekologicznych
(„Doprowadzono...”,
„Oczyszczono...”).
Późniejsze
pominięcie
załączenia do
Umów, oświadczeń

mieszkańców o bliżej nieokreślonym w czasie możliwym przyłączeniu ich domów do sieci kanalizacyjnej, nie może być wynikiem tylko przypadku, czy omyłki.

W ocenie sądu odwoławczego oskarżeni J. P. (1) i B. K. (1) nie działali jednak w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w rozumieniu art. 231 § 2 kk, czy też art. 271 § 3 kk (o przyczynach eliminacji z podstawy prawnej skazania przepisu art. 271 § 3 kk w dalszej części rozważań w punkcie 4.1. uzasadnienia).

W ocenie oskarżyciela publicznego w takim celu działali obaj oskarżeni; należy mieć jednak na uwadze, że przestępstwa określone, czy to w art. 271 § 3 kk, czy art. 231 § 1 k należą do tzw. przestępstw kierunkowych; tym samym: „Inny niż określony w wymienionym przepisie zamiar towarzyszący popełnieniu przestępstwa, nawet jeżeli sprawca

osiągnięciem korzyści majątkową (lub osobistą) w wyniku wystawienia fałszywego dokumentu, nie wystarcza do przyjęcia odpowiedzialności typu kwalifikowanego za poświadczenie nieprawdy w tym dokumencie” – tak przykładowo wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r. wydany w sprawie WA 15/04. Analizując stan faktyczny, na gruncie którego doszło do wydania cytowanego orzeczenia WA 15/04 sąd odwoławczy zważył, że dotyczył on dowódcy Jednostki Wojskowej oraz wystawienia przez niego dokumentu o nazwie "protokół odnalezienia", który potwierdzał jakoby brakujący sprzęt i mienie wojskowe zostało odnalezione i przekazane wskazanemu żołnierzowi, podczas gdy nie polegało to na prawdzie, a sprawca równocześnie ze sporządzeniem dokumentu, złożył oświadczenie zobowiązując się w nim do tego, iż do

określonej dacie sam zapłaci za braki w mieniu (ostatecznie zobowiązania tego nie dotrzymał). W przywołanej sprawie problem zaistnienia znamienia „w celu korzyści majątkowej” polegał na ustaleniu, czy oskarżony składając owe oświadczenie zamierzał, czy nie zamierzał faktycznie uiścić ciężącej na nim, brakującej, należności finansowej, a w szczególności czy zobowiązanie złożył w dobrej wierze, ale go nie wypełnił z przyczyn, o których mówił składając wyjaśnienia przed sądem. Ustalenie, iż był w chwili swojego oświadczenia przekonany o ostatecznym braku szkody po stronie mienia, które miał strzec – wykluczyło przyjęcie działania „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”.

Podobna sytuacja ma miejsce w przedmiotowej sprawie.

Oczywistym jest, że oskarżeni żadnych pieniędzy ani nie wzięli, ani nie chcieli wziąć – w sensie pozyskać, na skutek przedmiotowego, przestępczego

zachowania, ani dla siebie, ani także dla kogoś innego, w szczególności Gminy G.. Jedyne co, to beztrosko i bezrefleksyjnie, ale też nie bez żadnej podstawy uznali, iż ostateczny cel związany z osiągnięciem zamierzonego efektu ekologicznego zostanie osiągnięty kiedyś w przyszłości, prawdopodobnie przez inne osoby reprezentujące Gminę przed Funduszem - kiedy będą one zmuszone do ostatecznego rozliczenia wcześniejszej umowy z 2015r. – swojej umowy. Takie natomiast rozumienie rozliczenia zadania z ul. (...) sprawia, iż oskarżonym nie towarzyszył cel, jakim było osiągnięcie korzyści majątkowej czy osobistej.

Sporne Sprawozdanie to natomiast niewątpliwie nieprawdziwy dokument stanowiący podstawę do rozliczenia przez Fundusz środków finansowych z umorzenia pożyczki,

a przy tym dokument o istotnym znaczeniu dla uzyskania oczekiwanego wsparcia ze strony Funduszu. Nie przekonuje argumentacja obrońcy zawarta w odpowiedzi na apelacje oskarżycieli, jakoby kwota pieniędzy objęta umową o umorzenie nie należała do gratyfikacji wymienionych w art. 297 §1 kk, czy też pozostawała bez wpływu na ostateczne uzyskanie umorzenia pożyczki (na co wskazują chociażby ostatecznie zwrócone kwoty pieniędzy). Czyn, o jakim mowa w art. 297 §1 kk nie wymaga już działania „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”.

Podsumowując tą część rozważań, sąd odwoławczy stwierdza, iż oskarżeni swoim zachowaniem, przypisanym im na mocy wyroku sądu odwoławczego, dopuścili się przestępstwa wyczerpujących dyspozycje art. 231

<p>§ 1 kk w zw. z art. 297 §1 kk i art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 4 § 1 kk. Ich zachowanie stanowiło jeden czyn ciągły, podjęty w krótkich odcinkach czasu i ze z góry powziętym zamiarem, wyczerpujący kumulatywnie dyspozycję dwóch przepisów w ustawy karnej tj. art. 231 § 1 kk w zw. z art. 297 §1 kk. W podstawie prawnej skazania obu oskarżonych wskazano dodatkowo przepis art. 4 §1 kk, jako że na datę popełnienia czynu ustawa Kodeks karny, głównie z racji aktualnego brzmieniu art. 12 §1 kk i art. 57b kk, była dla nich względniejsza.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania przez Sąd I instancji;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.		
<p>Po analizie akt sprawy, sąd odwoławczy doszedł do wniosku, że uznanie za zasadne zarzutów stawianych przez apelantów, nie oznacza zasadności ich wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.</p> <p>Zakaz sformułowany w art. 454 §1 kpk wyklucza możliwość skazania oskarżonego po raz pierwszy w instancji odwoławczej, gdzie został on uniewinniony lub postępowanie wobec niego umorzono. Możliwa jest natomiast zmiana wyroku uniewinniającego na takie orzeczenie, które nie jest skazaniem. Po nowelizacji KPK, bez żadnych ograniczeń, dopuszczalna jest zmiana wyroku uniewinniającego na wyrok warunkowo umarzający postępowanie. Taka możliwość istniała w istocie także na gruncie</p>		

poprzedniego stanu prawnego, jednakże wówczas wskazywano, że sąd odwoławczy powinien z niej korzystać tylko wyjątkowo, (tak np. Sąd Najwyższy w orzeczeniach z 14.01.1972r. sygn. Rw 1393/71 OSNKW 1972, Nr 4 poz. 75, czy z 18.05.1989r. sygn. II KR 97/89 OSNKW 1989, Nr 7 poz. 59, czy z 10.12.2002r. sygn. IV KKN 642/99, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lica 2019r. sygn. IV KS 25/19 publ. Legalis).

Argumenty wywiedzione w apelacjach doprowadziły do zmiany zaskarżonego wyroku i warunkowego umorzenia postępowania wobec obu oskarżonych.

Podstawową przesłanką zastosowania warunkowego umorzenia postępowania jest stwierdzenie, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne. Oznacza to przede wszystkim, że sąd, rozważając

stosowanie tego środka, musi najpierw ustalić wszystkie przesłanki odpowiedzialności karnej (zob. post. SN z 27.11.2003 r., I KK 301/03, OSNKW 2004, Nr 1, poz. 9). Zwraca się także uwagę, że wymagany nieznaczny stopień winy powinien być w szczególności przyjmowany, gdy zachodzą kodeksowe okoliczności zmniejszające winę.

Oceniając przypisane oskarżonym zachowanie, a tym przede wszystkim to, iż:

- działali „na skróty”, ale też w przekonaniu opartym na konieczności ponownego rozliczenia się z osiągniętych efektów ekologicznych tego samego gminnego zadania przez swoich następców tj. nowego Wójta i nowego referenta ds. Referent ds. pozyskiwania środków zewnętrznych i programów UE,

- owi następcy, przy dołożeniu wymaganej

staranności (bez
oceny ich
zachowania w
kategoriach
przestępstwa, czy
jedynie deliktu
dyscyplinarnego),
mieli realne szanse
na uczynienie zadość
oczekiwaniom (...)
i GW w Ł.
wynikającym z
umów tj. tak
z umowy o
umorzenie z dnia
09.09.2016r., jak i
umowy pożyczki z
dnia 02.12.2015r. w
zakresie osiągnięcia
wymaganych
efektów
ekologicznych,

- spośród 16
- tu umów na
dostarczenie wody
i odprowadzenie
ścieków z posesji
położonych w G.
przy ul. (...),
obiętych spornymi
Sprawozdaniem, a
dołączonych do
umowy nr (...),
na datę 18.10.2022r.
tylko w trzech
przypadkach nie
dokonano
fizycznego przyłącza
kanalizacyjnego
(dwie posesje
pozostają
niezamieszkałe, a w
jednej brak jest
warunków
technicznych na jego
dokonanie);

- Gmina G.
wybudowała

oczyszczalnię ścieków i sieć kanalizacyjną dla mieszkańców ulicy (...) (aktualnych i przyszlých), gdzie jest niemal pewnym w przyszłości liczba przyłączonych do sieci domów wzrośnie nawet powyżej oczekiwanych 16-tu,

- oskarżeni to osoby niekarane, (rocznik 1962 i 1953), prowadzące ustabilizowany tryb życia, dla których przedmiotowe zachowania mają charakter incydentalny,

- sąd odwoławczy uznał, iż społeczna szkodliwość przypisanych oskarżonym czynów i stopień ich winy, uzasadniają uznanie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania karnego, oskarżeni nie wejdą ponownie w konflikt z prawem, a takie ostateczne rozstrzygnięcie uczyni zadość wszelkim stawianym celom represji karnej, tak wobec sprawców, jak i w zakresie kształtowania świadomości

prawnej w
społeczeństwie.

Z uwagi na powyższe
za zasadne uznano,
na podstawie art. 66
§ 1 i 2 kk i art. 67
§ 1 kk, warunkowe
umorzenie
postępowania
karnego wobec obu
oskarżonych na
okres próby lat
2, z dodatkowym
zobowiązaniem, w
oparciu o art. 67 §
3 kk, do naprawienia
w terminie 1
roku od dnia
uprawomocnienia
się orzeczenia, części
szkody wyrządzonej
przestępstwem w
ten sposób, że
zasądzono na rzecz
Urzędu Gminy G., od
oskarżonego J. P. (1)
kwotę 14.175 złotych,
a od oskarżonego
B. K. (1) kwotę
6.475,50 złotych.
Nałożony obowiązek
częściowego
naprawienia szkody
będzie miał walor
wychowawczy i
zapobiegawczy.

Powstanie szkody
majątkowej UG
w związku z
przypisanym
działaniem
oskarżonych nie
budzi wątpliwości.

Z informacji
nadesłanej przez
oskarżyciela
posiłkowego na

etapie postępowania odwoławczego wnikają dokładne kwoty, jakie zmuszona była zwrócić – i finalnie zwróciła - Gmina G. do (...) i GW w Ł. w związku z wypowiedzeniem umów: umowy o umorzenie nr (...) z dnia 09.09.2016r. oraz umowy pożyczki nr (...) z dnia 26.08.2013r. (obie zsynchronizowane ze sobą).

Obaj oskarżeni byli pracownikami w rozumieniu Kodeksu pracy.

Sąd odwoławczy zważył, że art. 119 kp zawiera dwa unormowania. Po pierwsze, stanowi, że pracownik w przypadku wyrządzenia szkody w wysokości nieprzekraczającej jego 3-miesięcznego wynagrodzenia jest zobowiązany do zapłaty odszkodowania w pełnej wysokości (o ile zachodzą przesłanki wskazane w art. 114 i 115 kp oraz nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 117 i 118 kp). Po drugie, przepis ten mówi o tym,

że w przypadkach, gdy odszkodowanie przekracza 3-miesięczne wynagrodzenie pracownika, ulega ono ograniczeniu do tej wysokości (zob. A. Krajewski, w: J. Jończyk (red.), Kodeks pracy. Komentarz, s. 448). Sens przepisu jest taki, że w celu zagwarantowania pracownikowi ochrony i zapewnienia stabilności zatrudnienia ustawa ogranicza prawo podmiotowe pracodawcy do żądania pełnego odszkodowania. Od szkody należy odróżnić odszkodowanie, rozumiane jako należność obciążającą pracownika. Jest to podstawowy sposób naprawienia szkody. Przyjęcie takiej tezy zamyka pracodawcy możliwość uzupełniających roszczeń z KC. Ograniczenie wysokości odszkodowania dotyczy wyłącznie pracowników, którzy nieumyślnie wyrządzili szkodę w mieniu innym niż powierzone (zob. wyr. SN z 9.11.1977 r., IV PR 213/77,

Legalis). Limitacja wysokości odszkodowania ma przy tym charakter bezwzględnie obowiązujący, a ugoda pozasądowa zobowiązująca pracownika do zapłaty odszkodowania w wyższej wysokości jest nieważna z mocy prawa (zob. wyr. SN z 21.2.2018 r., III PK 14/17, Legalis). Ograniczona wysokość odszkodowania z tytułu odpowiedzialności materialnej pracownika, przewidziana w art. 119 § 1 kp dotyczy sytuacji, gdy szkoda została wyrządzona w sposób nieumyślny (zob. wyr. SN z 22.12.1975 r., IV PR 273/75, Legalis). W przypadku wyrządzenia szkody z winy umyślnej pracownik odpowiada w pełnej wysokości. Jak wprost wynika z treści art. 119 kp, podstawą służącą do obliczania odszkodowania jest wynagrodzenie pracownika przysługujące mu w dniu wyrządzenia szkody. Sposób obliczania tego wynagrodzenia

określa
Rozporządzenie
Ministra Pracy i
Polityki Socjalnej
w sprawie sposobu
ustalania
wynagrodzenia w
okresie
niewykonywania
pracy oraz
wynagrodzenia
stanowiącego
podstawę obliczania
odszkodowań,
odpraw, dodatków
wyrównawczych do
wynagrodzenia oraz
innych należności
przewidzianych w
Kodeksie pracy z
dnia 29 maja 1996
r. (Dz.U. Nr 62,
poz. 289) tj. z dnia
20 kwietnia 2017 r.
(Dz.U. z 2017 r.
poz. 927). Zgodnie
z § 3, wysokość
tego wynagrodzenia
oblicza się według
zasad
obowiązujących przy
ustalaniu
ekwiwalentu
pieniężnego za
niewykorzystany
urlop
wypoczynkowy, ale
bez uwzględnienia
zmian w warunkach
wynagradzania lub
w wysokości
składników
wynagrodzenia
wprowadzonych po
dniu wyrządzenia
szkody.

Odszkodowanie
polega na
wyrównaniu

uszczerbku majątkowego przez zapłatę sumy pieniężnej stanowiącej ekwiwalent szkody. Odpowiada ono takiej części lub całości szkody, której powstanie pozostaje w związku przyczynowym z zaniedbaniami pracownika w wykonywaniu jego obowiązków (wyr. SN z 12.3.1982 r., IV PR 39/82, Legalis). Wskutek rozwiązań przyjętych w Kodeksie pracy często bywa tak, że odszkodowanie nie wyrównuje całej szkody. Wynika to z art. 119 § 1 kp, w którym wyraźnie określono, że w przypadku powstania szkody w warunkach winy nieumyślnej odszkodowanie nie może przewyższać kwoty 3-miesięcznego wynagrodzenia pracownika. W związku z tym do naprawienia szkody w pełnej wysokości pracownik jest obowiązany tylko wtedy, gdy umyślnie wyrządził pracodawcy szkodę.

W toku przedmiotowego postępowania

odwoławczego ustalono wysokość miesięcznego wynagrodzenia oskarżonych J. P. (1) i B. K. (3), obliczanego według art. 119 kp i Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie sposobu ustalenia wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych oraz innych należności przewidzianych w Kodeksie pracy z dnia 29 maja 1996r. teks jednolity z 20.04.2017r., aktualnego w dacie czynu tj. w miesiącu listopad 2017r. Zasądzone na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwoty stanowią odpowiednio połowę sumy stanowiącej maksymalne odszkodowanie przy szkodzie wyrządzonej nieumyślnie w rozumieniu Kodeksu pracy tj. trzykrotną wysokość wynagrodzenia, jakie w sytuacji skazania pracownika

za szkodę związaną z takim wykonywaniem obowiązków służbowych, można od niego żądać w oparciu o treść w/w przepisów pracowniczych.

W ocenie sądu odwoławczego, mimo, iż oskarżonym na gruncie prawa karnego przypisano działanie umyślnie, dokonane miarkowanie zasądzonego odszkodowania uzasadniają okoliczności przedmiotowej sprawy, związane mi.inn. z niefrasobliwym zachowywaniem się przedstawicieli UG – następców oskarżonych przy „rozliczaniu” umowy pożyczki z roku 2015r., o czym powyżej.

Ze względów wyżej opisanych, brak było podstawy do korekt zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym przez apelantów, a uzasadnionym było sięgnięcie po rozwiązanie przewidziane w art. 66§ 1 kk.

<p>1. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>- sporne Sprawozdania z osiągniętych efektów rzeczowych i ekologicznych nie stanowiły przejawu poświadczenia dokonanego przez funkcjonariusza publicznego w rozumieniu art. 271 §1 kk, lecz oświadczenie złożone w ramach dwustronnej umowy cywilnej zawartej z (...) i GW w Ł.;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Prokurator zakwalifikował zachowania oskarżonych jako przestępstwo, o jakim mowa m.inn. w art. 271 § 3 kk i inne.</p> <p>Przedmiotem wykonawczym czynu z art. 271 kk jest autentyczny dokument (tak wyr. SA w Katowicach z 25.1.2016 r., II Aka 402/15, Legalis), ale pojęcie to ma jednak węższy zakres niż w art. 115 § 14</p>		

kk, toteż i ochrona zgodności z prawdą nie dotyczy każdego dokumentu. W ocenie sądu odwoławczego ograniczenie kręgu podmiotów przestępstwa i użycie słowa "poświadcza" na określenie czynności sprawczej ogranicza zakres dokumentów, które mogą być jego przedmiotami wykonawczymi (uchw. SN(7) z 30.9.2003 r., I KZP 22/03, OSNKW 2003, Nr 9–10, poz. 75; post. SN z 30.11.2007 r., V KK 98/07, KZS 2008, Nr 4, poz. 21; post. SN z 15.3.2013 r., V KK 433/12, Legalis; post. SN z 4.4.2017 r., IV KK 391/16, Legalis; wyr. SN z 15.2.2017 r., III KK 347/16, Prok. i Pr. – wkł. 2017, Nr 4, poz. 6; wyr. SA we Wrocławiu z 5.9.2012 r., II AKa 155/12, Legalis; wyr. SA w Łodzi z 8.10.2013 r., II AKa 147/13, Legalis).

W orzecznictwie przyjmuje się, że "dokument, o którym mowa w art. 271 § 1 kk, musi nie tylko odpowiadać cechom wymienionym w art. 115 § 14 kk, lecz

ponadto musi być wystawiony przez funkcjonariusza publicznego lub inną osobę do tego uprawnioną i zawierać w swojej treści poświadczenie, któremu przysługuje cecha zaufania publicznego, a w związku z tym domniemanie prawdziwości. Do takich dokumentów należą przede wszystkim dokumenty urzędowe w znaczeniu nadanym temu pojęciu przez art. 244 KPC i art. 76 KPA, a ponadto inne dokumenty, którym moc dowodową nadają inne przepisy, można również wykazać, że cechą tych dokumentów jest przymiot zaufania publicznego (wyr. SA w Katowicach z 29.5.2014 r., II AKA 107/14, Legalis). Poza jednak powyższymi uwagami nie sposób jest także nie zauważyć, że w doktrynie przeważa stanowisko – które sąd odwoławczy w składzie rozpoznającym przedmiotową apelację podziela, iż do dokumentów, o jakich mowa

w art. 271 kk
nie należy umowa
cywilnoprawna,
ponieważ jest ona
realizacją zwykłych,
a nie szczególnych
uprawnień
sporządzających ją
osób, które przy
tym oświadczają, a
nie "poświadczają"
własną wolę (tak
uchw. SN z 12.3.1996
r., I KZP 39/95,
OSNKW 1996, Nr 3–
4, poz. 17; post. SN
z 15.4.1999 r., I KZP
5/99, Wok. 1999, Nr
7, s. 23; wyr. SN
z 5.10.2005 r., II
KK 126/05, Prok. i
Pr. – wkł. 2006,
Nr 3, poz. 8; wyr.
SN z 12.6.2012 r., V
KK 112/12, OSNKW
2012, Nr 11, poz.
119; por. odmiennie
wyr. SN z 18.10.1995
r., II KRN 95/95,
Prok. i Pr. – wkł.
1996, Nr 2–3, poz.
5, ale jest to pogląd
odosobniony).

Podanie więc
nieprawdy w
dokumencie, który
nie jest
przedmiotem
wykonawczym z art.
271 kk, powoduje,
iż zachowanie go
wystawiającego
może wyczerpać
znamiona innego
przestępstwa (np.
art. 233 § 6, art.
286, 297 § 1 KK,
art. 56 § 1 KKS)
(wyr. SN z 5.3.2003
r., III KKN 165/01,

OSNwSK 2003, Nr 1,
poz. 516).

W tym kontekście
zauważyć należy,
że pociągnięcie do
odpowiedzialności
karnej z art. 271 kk za
podanie nieprawdy
bez względu na
rodzaj dokumentu
i kwalifikacje jego
wystawcy byłoby
równoznaczne z
obejściem wymogów
przewidzianych w
art. 233 § 6 KK (post.
SN z 30.7.2008
r., II KK 68/o8,
OSNKW 2008, Nr
10, poz. 84). Dla
sądu odwoławczego
sporne

Sprawozdania z
osiągniętych celów
rzeczowych i
ekologicznych były
ściśle związane z
umowami o
charakterze
majątkowym tj.
dwustronną umową
o umorzenie nr (...)
z dnia 9 września
2016r. ,zawartą z
(...) i GW w
Ł. , a pośrednio
także z umową
pożyczki z tym
samym podmiotem.

Poświadczeniem
nieprawdy w
rozumieniu art. 271
kk nie jest zawarcie
przez strony umowy
cywilnoprawnej, w
której wskazane są
okoliczności
nieprawdziwe bo

takowe nie stanowi wystawienia dokumentu z poświadczeniem w nim nieprawdy w rozumieniu art. 271 § 1 KK (wyr. SN z 9.5.2002 r., V KKN 323/99, OSNKW 2002, Nr 9–10, poz. 71). Należy bowiem rozróżnić słowa „poświadczyć” od „oświadczyć”. Słowo "poświadczyć" oznacza w języku potocznym: stwierdzać, poręczyć prawdziwość, wiarygodność, tożsamość kogoś lub czegoś i różni się niewątpliwie od występującego w umowach cywilnoprawnych pojęcia "oświadczenia" oznaczającego przecież tyle, co coś powiedzieć, wypowiedzieć, ale także oznajmić. Owe odmienności znaczeniowe dotyczą w szczególności tego, że "poświadczyć" odnosi się do istniejącego już wypowiedzianego, bądź oświadczonego zdania, hipotezy, oceny. W przypadku umów cywilnoprawnych mamy do czynienia właśnie z "oświadczeniem", a nie "poświadczeniem".

W niniejszej sprawie pierwotna była umowa o umorzenie, ale też przesłanie z pismem przewodnim „Sprawozdania z osiągniętych efektów...”, to oświadczenie złożone w imieniu jednej ze stron umowy cywilnoprawnej drugiej stronie tej umowy, co do realizacji jednego z punktów tej konkretnej umowy. Właśnie dlatego ostatecznie uznano, iż zakwalifikowanie zachowań oskarżonych jako poświadczenie nieprawdy nie przekonuje. Nie stanowią poświadczenia nieprawdy w znaczeniu określonym w art. 271 § 1 kk m.in.: niezgodne z prawdą oświadczenia zawarte w treści umowy cywilnoprawnej, bo strona stosunku cywilnoprawnego nie może być sprawcą przestępstwa z art. 271 § 1 kk w zakresie sporządzonych przez nią dokumentów odnoszących się do zawarcia, zmiany lub ustania tego stosunku. Nie ma

charakteru "uprawnienia" w rozumieniu art. 271 § 1 KK obowiązek sporządzania określonych dokumentów wyłącznie na mocy stosunku prawnego łączącego strony umowy (np.: jeżeli w ramach stosunku pracy pracownik umocowany jest do wystawiania określonych dokumentów, na podstawie których otrzymuje od pracodawcy określone świadczenia (rozliczenie podróży służbowej, karta drogowa), dokument taki nie ma charakteru dokumentu publicznoprawnego, a poświadczenie w nim nieprawdy nie może prowadzić do odpowiedzialności karnej z art. 271 § 1 kk - tak G. Bogdan, K. Buchała, Z. Ćwiąkalski, M. Dąbrowska - Kardas, P. Kardas, J. Majewski, M. Rodzyńkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz. Tom II, Kraków 1999. s. 1039).

<p>Powyższe spowodowały pominięcie w podstawie prawnej skazania przepisu art. 271 § 1 kk (brak działania oskarżonych w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, motywowano w punkcie 3.1.).</p>		
<p>2. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>-----</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>-----</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>- uznanie sprawstwa oskarżonych,</p>		

zastosowana represja karna;	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>- wskazano w punkcie 4.1.;</p> <p>Na skutek złożonych apelacji zaistniały podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>- uznanie oskarżonego J. P. (1) za winnego tego, że w okresie od 2 do 22 listopada 2017r. w G. powiat (...), działając w warunkach czynu ciągłego, pełniąc funkcję Wójta Gminy G. nie dopełnił swoich obowiązków związanych z zapewnieniem skutecznej kontroli realizacji zadań i przestrzegania prawa tj. zadania o nazwie: „Budowa (...) Sanitarnej Grawitacyjnej, tłoczonej, przepompowni ścieków, przyłączy kanalizacji sanitarnej w G. ul. (...)”, realizowanego na podstawie umowy o umorzenie nr (...) z dnia 9 września 2016r. zawartej z (...) i GW w Ł., w ten sposób,</p>	

że w celu uzyskania umorzenia pożyczki przedłożył Funduszowi nieprawdziwe dokumenty o istotnym znaczeniu dla jego uzyskania w postaci Sprawozdania z osiągniętych efektów rzeczowych i ekologicznych, w których przekazał nieprawdziwe dane o osiągnięciu efektu ekologicznego i odprowadzaniu ścieków od (...) 64 w ilości (...) sześciennych na rok do oczyszczalni, co stanowiło podstawę do rozliczenia przez Fundusz środków finansowych z umorzenia pożyczki, podczas gdy faktycznie tylko dwie nieruchomości położone przy ulicy (...) zamieszkałe przez 7 osób posiadały przyłączenie budynku do sieci i odprowadzały ścieki w ilości około 8 metrów sześciennie rocznie, działając na szkodę interesu publicznego i powodując szkodę po stronie Gminy G. w wysokości 191.642,41 zł., czym wyczerpał dyspozycje art. 231 § 1 kk w zw. z art. 297 §1 kk i art. 12 kk w

zw. z art. 11 §2 kk i
art. 4 § 1 kk,

- uznanie
oskarżonego B. K.
(1) za winnego tego,
że w okresie od
2 do 22 listopada
2017r. w G. powiat
(...), działając w
warunkach czynu
ciągłego, pełniąc
funkcję referenta
Urzędu Gminy G.,
nie dopełnił swoich
obowiązków
związanych ze
sprawowaniem
nadzoru nad
realizacją inwestycji
realizowanych przy
pomocy środków
zewnętrznych oraz
współpracą z innymi
pracownikami
urzędu tj. z realizacją
zadania o nazwie:
„Budowa (...)
Sanitarnej
Grawitacyjnej,
tłoczonej,
przepompowni
ścieków, przyłączy
kanalizacji
sanitarnej w G. ul.
(...)”, realizowanego
na podstawie
umowy o umorzenie
nr (...) z dnia
9 września 2016r.
zawartej z (...) i GW
w Ł., w ten sposób,
że w celu uzyskania
umorzenia pożyczki
przedłożył
Funduszowi
nieprawdziwe
dokumenty o
istotnym znaczeniu
dla jego uzyskania w

postaci
Sprawozdania z
osiągniętych
efektów rzeczowych
i ekologicznych,
w których zawarł
nieprawdziwe dane
o osiągnięciu efektu
ekologicznego i
odprowadzaniu
ścieków od (...)
64 w ilości (...)
sześciennych na rok
do oczyszczalni, co
stanowiło podstawę
do rozliczenia przez
Fundusz środków
finansowych z
umorzenia pożyczki,
podczas gdy
faktycznie tylko
dwie nieruchomości
położone przy ulicy
(...) zamieszkałe
przez 7 osób
posiadały
przyłączenie
budynku do sieci
i odprowadzały
ścieki w ilości
około 8 metrów
sześciennie rocznie,
działając na szkodę
interesu publicznego
i powodując szkodę
po stronie Gminy
G. w wysokości
191.642,41 zł., czym
wyczerpał
dyspozycje art. 231 §
1 kk w zw. z art. 297
§1 kk i art. 12 kk w
zw. z art. 11 §2 kk i
art. 4 § 1 kk;

1.9. ***Uchylenie
wyroku sądu***

<i>pierwszej instancji</i>			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. <i>Inne rozstrzygnięcia</i>			

zawarte wyroku	w	
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
3. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
punkt 2, 3		Na podstawie art. 635 kpk w zw. z art. 628 § 1 kpk, art. 629 kpk i art. 633 kpk obciążono oskarżonych, jako osoby posiadające dochód oraz określony majątek nieruchomy, całością powstałych w sprawie wydatków za postępowanie pierwszoinstancyjne oraz postępowanie odwoławcze w proporcji: obu oskarżonych po połowie. Złożyły się nań: ryczały za doręczenie pism na każdym z etapów postępowania i ryczał za informacje z K., w tym także dodatkowe informacje co do karalności pozyskane na etapie postępowania odwoławczego (dotyczące tylko J. P. i B. K.). O opłacie orzeczono w oparciu

o art.7, art. 10.ust. 1 i art. 12 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.

Za zasadny, wobec dokonanej zmiany wyroku w toku drugiej instancji, uznano wniosek pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego o przyznanie od oskarżonych na rzecz Gminy G. poniesionych kosztów związanych z wynagrodzeniem ustanowionego w sprawie pełnomocnika z wyboru. Wysokość tego wynagrodzenia określono na poziomie minimalnym tj. jako 840 zł., które powiększono o 20 % za każdy dodatkowy termin rozprawy, w jakich uczestniczył pełnomocnik. Jego stawiennictwo obejmowało następujące terminy rozpraw odbytych przed Sądem Rejonowym:
15.03.2021r.,
17.05.2021r.,
05.07.2021r.,
20.09.2021r.,
08.11.2021r.,
24.01.2022r. i
09.03.2022r.,
(zasądzona od każdego z oskarżonych kwota

	stanowiła połowę sumy: 840 zł. plus 6 x 168 zł.) oraz przed Sądem Okręgowym: 27.09.2022r. i 22.11.2022r. (połowę sumy: 840 zł. plus 168 zł.).
4. PODPIS	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 23.03.2022 roku w sprawie II K 57/21		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 23.03.2022 roku w sprawie II K 57/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------